

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA-IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERTIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Credința noastră

16. Învierea Domnului - izvor de viață nouă

a) Am văzut că Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu întrupat, ne-a mântuit prin faptul că El, cel fără de păcat și fără de moarte — a voit să ia asupra Sa păcatul și osînda lui Adam, păcatele și osînda tuturor, și să le ispășească prin jertfa de pe Cruce, prin patimile și moartea Lui pentru noi toți. Prin aceasta ne-a împăcat iarăși cu Dumnezeu, ca să fim fii iubiți ai Tatălui ceresc.

Mintuirea însă nu constă numai în eliberarea de robia păcatului, de povara osîndei și a morții, ci și în participarea noastră la viața lui Iisus Hristos, în așa fel încît noi devenim o făptură nouă, fii ai lui Dumnezeu după har.

Calea spre înnoirea noastră s-a deschis prin răstignirea și moartea lui Iisus, iar înnoirea își are izvorul și energiile în Învierea Domnului. Astfel moartea și învierea sînt în strînsă legătură: moartea nimicește răul, ne împacă cu Dumnezeu, învierea ne renaște la o viață nouă în Hristos-Iisus.

Intr-adevăr Iisus Hristos, deși a pățimit și a fost îngropat ca un om, fiind însă Dumnezeu-Om, n-a putut fi ținut sub puterea morții, că a treia zi a înviat. În vreme ce cu trupul era în mormînt, cu sufletul a sfărîmat „porțile iadului”, slobozînd din iad pe toți cei ce de-a lungul veacurilor au așteptat venirea Mîntuitorului și s-au străduit să se pregătească pentru aceasta, ca a treia zi să învieze, dărîind tuturor viața veșnică.

b) Ne întrebăm: Cum a înviat Hristos-Domnul? Cunoaștem minunile ce le-a făcut Iisus, arătîndu-se — ca un Dumnezeu — care poate potoli valurile mării, vindecător al bolilor și suferințelor, și înviind pe cei morți cum au fost: tînărul din Nain, fiica lui Iair și Lazăr. Care e deosebirea între învierea lui Lazăr spre exemplu și învierea Mîntuitorului? Una din deosebiri este aceasta: Lazăr s-a întors la viața trupească obișnuită, care este viața muritoare (după cîtiva ani el a murit), pe cînd trupul lui Iisus s-a schimbat în așa fel încît a devenit trup îndumnezeit, trup nemuritor. De aceea altfel s-a făcut „învierea” lui Lazăr și altfel învierea Domnului. Iisus, venind la mormîntul lui Lazăr, a poruncit să se ridice piatra de pe mormînt. După ce piatra a fost ridicată, Iisus s-a rugat Tatălui și apoi „a strigat cu glas mare: Lazăre, vino afară” și Lazăr a ieșit, a fost dezlegat de înfășurători și a început să meargă. Așa s-a întors Lazăr din moarte la viață (Ioan 11, 39—44). Învierea lui Iisus n-a fost așa, pentru că Iisus nu era numai om, ci Dumnezeu-om. Iisus a fost așezat în mormîntul peste care a fost pusă o lespede pecetluită și mormîntul era păzit de străjeri. Fariseii au cerut lui Pilat străjerii, de teamă să nu se împlinescă cuvintele Domnului, care a spus despre Sine, pe cînd era în viață, că va fi răstignit și îngropat, dar a treia zi va învia (Marcu 9, 31; Matei 27, 60—66). În aceste condiții nimeni nu mai putea ridica piatra de pe mormînt, cum s-a întîmplat cu Lazăr. Și totuși Iisus a înviat. A ieșit din mormînt, piatra fiind pe mormînt și pecețile rămînînd neștergite, și fără ca străjerii să știe de aceasta. Cum a fost cu putință? Prin puterea Tatălui, prin puterea Fiului. Căci trupul lui Iisus s-a schimbat — prin puterea dumnezeiască — dintr-un trup de carne și sînge, supus morții, într-un trup duhovnicesc, un trup îndumnezeit, care este veșnic. Cu acest trup îndumnezeit, Iisus, lăsînd în mormînt înfășurătorile, a ieșit din mormînt, piatra rămînînd nemișcată și pecețile neatînse, ca mai tîrziu să intre în camera unde erau încuiați ucenicii și să iese de acolo ușile fiind încuiate.

Așadar acele icoane, în care se arată că îngerul a ridicat piatra și după aceea Iisus s-a înălțat de-asupra mormîntului, ca să fie văzut de femeile mironosițe, sînt greșite. Îngerul a prăvălit

Aceasta este Învierea Domnului, care a ieșit din mormînt piatra fiind pecetluită (Matei 27, 66).

piatra ca să arate mironosițelor că mormîntul e gol, că Iisus nu mai e acolo, ci a înviat înainte de a se fi înălțurat piatra. Îngerul, după ce a ridicat piatra, le spune mironosițelor: „Știu că pe Iisus cel răstignit căutați. Nu este aici, căci s-a sculat, precum a zis” (Matei 28, 1—6). De aceea adevărata icoană a Învierii Domnului, după cuvîntul Sfințelor Evanghelii, e aceea în care Iisus este înălțat deasupra mormîntului și piatra cu pecețile e pe mormînt neatinsă. Astfel de icoană se află la cele două paraclise ale bisericii Sfîntul Nicolae

Nu așa a fost Învierea Domnului, cu piatra răsturnată de pe mormînt.

din Schei (Brașov) la iconostasul catedralei din Blaj, pe iconostasul bisericii de lemn din Tg. Mureș, în icoane pe sticlă (spre exemplu de la Nicula, aflată acum la Sibiel-Sibiu) etc.

Dacă Mîntuitorul s-a arătat ucenicilor și mironosițelor de mai multe ori pînă la Înălțarea la cer, nu e vorba de o arătate continuă, ci Iisus apare și dispare, adică se face văzut un timp și apoi devine nevăzut. E vorba deci de o „arătate” deosebită, ca ucenicii să fie convinși că Iisus a înviat, dar să și înțeleagă că El nu mai este ca înainte, ci e în altă stare, altă lume.

Desigur că taina Învierii nu o putem înțelege, dar o înțelegem cu credința, care ne spune că la Dumnezeu totul este cu putință, deci și îndumnezeirea sau spiritualizarea trupului, care nu mai cade sub simțurile noastre.

c) Prin Învierea Domnului s-a pus început înnoirii noastre și înnoirii întregii existențe. Prin ea se începe crearea din nou a noastră, creere al cărei capăt este în veșnicia cea fără sfîrșit. Dacă păcatul a adus o tulburare în om și în lume, răstignirea și moartea lui Iisus ne-a eliberat de robia păcatului și de osînda morții, ca prin Învierea Lui să fim părtași ai vieții celei veșnice încă de pe pămînt. Iar la învierea cea de obște toți cei ce au urmat lui Hristos, trăind în dragoste cît mai deplină de Dumnezeu și om, toți cei ce au răspîndit iubire întru înnoirea vieții, se vor bucura că sînt cu toată ființa lor, suflet și trup, strălumiți de lumina lui Dumnezeu, vor avea adică un trup spiritualizat, asemenea trupului lui Iisus Hristos.

După vremea îndelungată de dinainte de Hristos, vreme a păcatului și morții și a așteptării unui Mîntuitor, prin Învierea Domnului s-a deschis vremea eliberării de puterea răului și a înnoirii conținute și din ce în ce mai depline, cu ținta desăvîrșirii tuturor, în un „cer nou și pămînt nou”, în care — zice Domnul — „pe toate le fac noi” (Apoc. 21, 1—5).

Să ne străduim dar ca viața noastră să fie tot mai adînc pătrunsă de lumina dumnezeiască a Învierii Domnului, lumina veșniciei, ca să trăim mereu „întru înnoirea vieții” și să ajutăm mereu la înnoirea vieții de pretutindeni, spre propășirea și desăvîrșirea tuturor și spre slava Domnului nostru Iisus Hristos, Cel înviat, cel veșnic viu. Amin.

† NICOLAE

Mitropolitul Ardealului

Cinstirea deosebită a Maicii Domnului (I)

În marea pleiadă de Sfinți pe care îi venerază Biserica noastră Ortodoxă, locul prim îl ocupă Preacurata Fecioară Maria, Maica Domnului. În învățătura noastră această închinare deosebită cu care o cinstim se numește — cu un cuvînt grecesc — *iperdulie*, ceea ce însemnează pe românește *supravenerare*.

Însuși numele pe care-l poartă Maica Preacurată exprimă calitățile și poziția ei deosebită în galeria celorlalți sfinți. Căci după etimologia numelui, adică după rădăcina de la care i se trage numele, Maria însemnează „Doamnă”, adică „Stăpîină” sau „Distinsă”, „Grațioasă” (de la cuvîntul chaldaic Mar-an, în transcrierea grecească Mariam sau Miriam).

Supravenerarea pe care o acordăm Maicii Domnului are următoarele temeuri mai de seamă în Sfînta Scriptură:

1. Încă îndată după căderea protopărinților noștri, Adam și Eva, în păcat, Dumnezeu a vestit că mîntuirea va veni printr-o femeie. Această vestire este Protoevanghelia (prima veste bună) cuprinsă în cuvintele adresate șarpelui: „Dușmănie voi pune între tine și între femeie, între sămînța ta și sămînța ei; aceasta îți va zdrobi capul, iar tu îi

Una cu poporul

Ne sînt încă proaspete cifrele, realizările consemnate în „Comunicatul” cu privire la îndeplinirea planului de dezvoltare economico-socială a țării noastre, în perioada anilor 1966—1970.

În presă, radio, la televiziune etc. au fost popularizate aceste cifre și am reținut cu toții că, cu toate pierderile pe care le-am avut din cauza calamităților naturale din vara anului 1970, ultimul cincinal a fost apreciat ca fiind „etapa cea mai rodnică, cea mai fecundă din istoria de mai bine de un pătrar de veac a edificării socialismului în țara noastră”.

Aceste realizări constituie piedestalul pentru noile înfăptuiri cărora țara noastră și-a propus să le dea viață în noul cincinal în care am pășit. În felul acesta, România socialistă se prezintă ca o țară al cărei drum spre progres și civilizație este bine conturat și larg deschis.

Un exemplu viu de muncă, pildă demnă de urmat îl dă însuși Domnul Președinte al Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, Nicolae Ceaușescu, care încă din primele zile ale anului și-a reluat vizitele sale de lucru în mijlocul oamenilor muncii, vizite care au devenit o trăsătură permanentă a vieții noastre politico-sociale.

Domnia Sa este, după cum știm, una cu poporul, este într-un dialog permanent cu obștea cea mare a țării, verificînd modul cum se lucrează, apreciînd unde se lucrează bine, dînd îndrumări unde se lucrează mai puțin bine ș.a.m.d.

Așa de pildă în zilele de 5—6 ianuarie 1971, Domnul Președinte al Consiliului de Stat, Nicolae Ceaușescu, a vizitat o serie de obiective industriale din județele Brașov și Sibiu, din care enumerăm: Uzina U.P.R.U.C. Făgăraș, Uzina „Independența”, Uzina Piese Auto, Uzina Balanța-Sibiu, Emailul Roșu, Automecanica-Mediaș.

Ca pretutindeni, Domnia Sa a fost întîmpinat cu manifestări de vie bucurie și mulțumire din partea colectivelor de muncători, ceea ce exprimă adevărul total și de nezdăruncinat între masele largi și Conducerea de Stat.

După vizitele de lucru efectuate în județele Brașov și Sibiu, Domnul Nicolae Ceaușescu, Președintele Consiliului de Stat, face o vizită în județul Prahova, unde vizitează colectivele de muncă de la Uzina Mecanică Fină din Sinaia, Uzina Mecanică „Neptun”, Uzina Mecanică Cîmpina, Uzina de Utilaj Chimic și Uzina „1 Mai” din Ploiești. Oamenii își exprimă bucuria de a-l avea în mijlocul lor pe Conducătorul statului nostru, în acele zile de început de an, și-l asigură că nu vor precupeți nici un efort pentru realizarea și îndeplinirea sarcinilor ce le revin în noul cincinal.

La scurt timp după vizitarea județului Prahova, Domnul Președinte al Consiliului de Stat vizitează județul Ialomița, vizită ce a prilejuit o dezbateră vie; la fața locului, cu largi colective de muncători și țărani, a sarcinilor de muncă ce stau în fața tuturor.

Ample și îndrumătoare discursuri a ținut apoi Domnul Președinte al Consiliului de Stat al țării noastre, după vizitele de lucru din județele menționate, la Consfătuirea privind activitatea de comerț exterior, la Consfătuirea de lucru a conducătorilor centralelor industriale și ai celorlate unități cu statut de centrală, la Consfătuirea pe țară a lucrătorilor din întreprinderile agricole de stat ș.a.m.d.

Subiectele și problemele abordate în discuțiile cu toate colectivele de muncă sînt din cele mai variate: de la organizarea și perfecționarea planurilor de producție, la problema privind nivelul de trai al oamenilor muncii (locuințe, aprovizionare, sănătate, educație etc.).

În vastul program de lucru al Domnului Nicolae Ceaușescu s-a înscris în zilele care au trecut ale anului în curs și întîlnirile cu creatorii de bunuri spirituale, ca de pildă cu oameni de artă și cultură, cadre din domeniul cinematografului etc. Aceste întruniri denotă grija permanentă pe care Conducerea Patriei noastre o acordă ridicării vieții spirituale și îmbogățirii patrimoniului cultural al poporului român.

Din indicațiile date cu aceste prilejuri reținem datoria oamenilor de artă de a se inspira din munca eroică, din realizările poporului nostru în construirea noii vieți, precum și din trecutul glorios al Patriei noastre, de a face cunoscute peste hotare comorile noastre de artă etc.

Arta noastră trebuie să slujească nevoile, năzuințele și setea de frumos ale poporului nostru, să contribuie la educația sa spirituală și estetică.

Semnificative sînt, în ce privește sursa de inspirație, următoarele cuvinte ale Conducătorului țării noastre: „Cine vrea, într-adevăr, să fie un artist mare, care să rămînă veșnic tînăr, cine vrea ca opera sa să rămînă pentru totdeauna în patrimoniul culturii, trebuie să bea apa limpede, răcoroasă și înviorătoare a acestui izvor, să soarbă din seva continuu tînără și viguroasă a spiritului poporului nostru, a măreței sale activități creatoare”.

Tot în acest vast program de muncă se înscrie și întîlnirea Domnului Președinte al Consiliului de Stat cu reprezentanții oamenilor muncii de naționalitate maghiară și germană, cu care prilej s-a subliniat faptul că naționalitățile conlocuitoare din țara noastră se bucură de toate drepturile prevăzute de Constituția țării.

În România Socialistă egalitatea deplină între toți cetățenii este un fapt absolut real, evident pentru oricine.

Cu prilejul recentelor lucrări ale celei de-a VI-a sesiuni a actualei legislaturi a Marii Adunări Naționale, cînd s-au aprobat și o seamă de legi de mare importanță pentru noi, între altele, Domnul Nicolae Ceaușescu, Președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, a lansat un apel general de întrecere în muncă la toate nivelele și la toate categoriile de cetățeni.

Din rîndurile de mai sus și, desigur, din încă alte multe fapte, am văzut și vedem că, în acest sens, chiar Domnia Sa ne dă un evident și negrăit exemplu de muncă, de neobosită activitate.

Acest lucru ne obligă în chip special ca și noi să fim cetățeni vrednici ai Patriei, să lucrăm cu sîrg și cu toată conștiinciozitatea, fiecare la locurile noastre de muncă, pentru ca ea să înflorească tot mai mult, spre bucuria și binele nostru al tuturor.

Diacon E. Oancea

O mare personalitate

La începutul acestui an a apărut la Paris, în editura Seghers, colecția „Destine politice” — un eseu biografic-politic despre strălucita personalitate politică multilaterală a Domnului Nicolae Ceaușescu, Președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, datorită cunoscutului ziarist francez Michel P. Hamelet.

Ținem să accentuăm de la început, că această pretențioasă editură n-a tipărit în ultimii zece ani decît 9 volume în respectiva colecție, printre care, în 1966, cartea despre generalul De Gaulle, fapt care arată cit de popular este în Franța Președintele Consiliului de Stat al țării noastre, de cîtă prețuire se bucură și în afara hotarelor Patriei.

Cum era de așteptat, această carte, abia apărută, a stîrnit un viu interes în cercurile opiniei publice mondiale și în presă. Revistele și ziarele noastre au publicat ample recenzii, subliniind impresia covîrșitoare produsă de acest eseu biografic politic, peste hotare. Astfel un cronicar parizian precizează: „1. opinia publică franceză a fost totdeauna atentă la ceea ce se petrece în România, deoarece România a fost din totdeauna apropiată de Franța, pe planul culturii și al sentimentelor; 2. acțiunea lui Nicolae Ceaușescu în domeniul politicii internaționale, pentru asigurarea independenței țării sale, a fost constant urmărită cu atenție și simpatie în Franța”. Cronicarul subliniază de asemenea „...temperamentul dinamic, curajul și talentul organizatoric al celui care urcă treptele conducerii...”. Apoi în concluzie, autorul accentuează:

„Această excelentă biografie, scrisă cu o pană vie de către un om care și-a întîlnit de cîteva ori eroul și cunoaște bine problemele României pe care a vizitat-o în mai multe rînduri, este în mod util completată de texte alese care aruncă o lumină edificatoare asupra acțiunii omului de stat...”.

Michel -P. Hamelet, autorul cărții, arată însă din primele pagini că urmărește „eforturile remarcabile ale acestui popor pentru a construi o societate nouă, hotărîrea conducătorilor lui de a apăra spiritul tradițional al României și de a asigura națiunii acea independență care este expresia libertății popoarelor. Nicolae Ceaușescu intrupează această voință...”.

„Oricare ar fi destinul oamenilor — subliniază în concluzie Michel -P. Hamelet — un lucru apare clar în evoluția actuală a continentului nostru: Nu poate exista o Europă liberă fără o Românie independentă”.

N. D. Găvozdea

„Orice om care muncește e nobil” (Al. VLAHUȚĂ)

Știm cu toții că formarea noastră ca oameni adevărați, ca oameni de omenie, cum zice poporul nostru, ca oameni folositori familiilor, obștei și țării în care trăim — este cel mai anevoios, dar și cel mai măreț dintre lucrurile sau realitățile acestei lumi. Acest proces sau această lucrare este cît se poate de complexă, iar căile sau mijloacele cît se poate de diferite.

În această privință de mare folos ne este nu numai experiența popoarelor, închegată sau concretizată în atîtea proverbe, ci și constatările cuprinse în cugetările unor oameni de seamă, care au trecut prin viață cu ochii deplin deschiși, observîndu-i o parte din taine, din rîurile limpezi și răcoritoare care o străbat. Aceste observații se împletesc nu de puține ori cu experiențe de viață, pe care personalitățile în cauză: filozofi, scriitori, oameni de artă, istorici, poeți, legiuitori etc. le-au încrestat într-un fel sau altul în cărțile pe care ni le-au lăsat. Și, așa cum în toate ramurile științei, o generație beneficiază de truda, de sudoarea, de rezultatele generațiilor precedente, la fel și în latura morală, a comportării în lume, este de mare folos să ținem seama de observațiile, de concluziile la care înaintașii noștri au ajuns.

Cîteva picături din aceste izvoare de lumină sufletească sînt cuprinse și în cartea „Reflecții și maxime”, îngrijită de C-tin Bădescu și apărută în Editura științifică, București 1969. Pentru realizarea ei au fost consultați 66 autori din antichitatea greco-romană, 44 autori români, 103 din cultura franceză, 42 din cea engleză, 31 din cea germană, 25 din cea italiană, 19 din cea rusă etc.

Avînd în vedere importanța acestei lucrări, am considerat potrivit s-o semnalăm și cititorilor gazetei noastre, relevîndu-le cîteva din ideile ei.

Așa de pildă marele nostru istoric N. Iorga (1871—1940) ne spune că „adevărul este retutindeni, dar nu-l recunoaște decît acela care-l caută”, iar scriitorul german Lessing (1729—1781) ne încredințează că „nu poate fi mare, ce nu este adevărat”.

Cu folos găsește și unul dintre primii poeți latini Ennius (240-169 î.Hr.), cînd zice: „Omul care arată cu plăcere calea celui rățacit face ca și cum ar aprinde o lumină din lumina sa; oare luminezi mai puțin pentru tine, dacă ai aprins din făclia ta și pe a altuia?”.

După cum ne este cunoscut, binele pe care îl facem celor din preajma noastră are valoare, importanță, înțeles în primul rînd pentru noi, nu numai pentru că ne adunăm „comori” pe care moliile și rugina nu le strică și „furii” nu le fură, cum spune Sf. Scriptură, ci și pentru că ne înalță și ne înobilează sufletește. Ne încredințează de acest lucru și Cezar Petrescu (1893—1961), cunoscut nouă mai ales prin plinul de învățătură roman „Apostol”, prin cuvintele: „Atît de mult îți dăruiești ție însuți, făcînd bine unui semen”.

Conștiința noastră, această scînteie care străjuiește ființa omenească, este întocmai ca o făptură vie, care trebuie cultivată, îngrijită, pentru ca activitatea ei să se desfășoare cît mai firesc, ceea ce ne spune și scriitorul francez H. de Balzac (1799—1850), cînd afirmă: „Conștiința noastră e un judecător ce nu dă greș, atîta timp cît n-ai ucis-o încă”. Demne de reținut sînt în această privință și observațiile marelui pedagog J. J. Rousseau (1712—1788), care are alese cuvinte la adresa conștiinței: „Conștiință! Conștiință! Instinct dumnezeiesc, voce nemuritoare și cerească, călăuză sigură a unei ființe neștiutoare și mărginită, dar inteligentă și liberă; judecător fără greș al binelui și al răului, care face pe om asemenea lui Dumnezeu, tu îl faci să înfăptuiască ce e moral! Fără tine nu simt în mine nimic, care să mă ridice deasupra dobitoacelor”. Conștiința este o mare și permanentă zestre a noastră, care a ținut totdeauna făptura omenească deasupra celorlate viețuitoare, cum constata și acum 2500 de ani poetul grec Eschil (525—456 î.Hr.), care spune: Conștiința este o făclie care luminează inima și un judecător neadormit pe care omul îl poartă întotdeauna cu el”.

Așadar, „nu a trăi e de mare preț, ci a trăi cinstit”, potrivit îndemnurilor conștiinței noastre treze, cum arată tot un înțelept din vechime (Socrate 469—399 î.Hr.). Prin prisma celor de mai sus înțelegem mai bine și dorința gînditorului ro-

(continuare în pag. 4-a)

Vizită frățească

La invitația ce i-a fost adresată, Prea Sfințitul Episcop Dr. Vasile Coman al Oradiei a făcut o vizită frățească ierarhului, preoților și credincioșilor Arhiepiscopiei Timișoarei și Caransebeșului. Însoțit de P. C. părinte Ioan Negruțiu și P. C. arhidiacon Dr. Teodor Savu, Prea Sfinția Sa a sosit la Timișoara în ziua de 13 februarie fiind întâmpinat de Înalt Prea Sfințitul Mitropolit Nicolae al Banatului și de colaboratorii săi apropiați.

Duminică, 14 februarie, cei doi ierarhi, după ce au fost așteptați la catedrala mitropolitană de soborul preoților și de credincioși, în numele cărora le-a adresat cuvânt de bun sosire P. C. părinte Jivoiu Forga, conducătorul parohiei Timișoara I Cetate, au oficiat Sf. Liturghie. Încheindu-se dumnezeiasca slujbă în cadrul căreia a fost hirotonit întru preot candidatul Cornel Teaha iar credincioșii s-au împărtășit cu Sfintele Taine, Înalt Prea Sfințitul Mitropolit Nicolae a lămurit celor prezenți semnificația înaltei vizite și s-a referit la bunele legături ce există între Arhiepiscopia Timișoarei și Caransebeșului și Episcopia Oradiei, la necesitatea consolidării unității bisericești și de credință a ortodocșilor români din partea de vest a țării. În răspunsul său, Întâistătorul Eparhiei orădene a vorbit despre datoria de a fi păstrată cu scumpătate credința primită de la înaintași și despre semnificația venirii sale la Timișoara.

După polihronul îndătinat, ierarhii s-au îndreptat spre reședința mitropolitană însoțiți de manifestările de dragoste ale credincioșilor. Aici a avut loc o masă oficială la care au luat parte salariații cu munci de răspundere de la Centrul eparhial, membri ai Adunării și Consiliului eparhial, reprezentanții altor culte religioase din oraș: Ștefan Tomici, vicar ortodox sârb, C. Kernweisz, protopop romano-catolic, Peuker Leo, protopop reformat, Mathos Paul, protopop evanghelic, dr. Ernst Neumann, prim-rabin și invitați. Au luat parte dl Corneliu Roșu, secretar al Comitetului Executiv al Consiliului popular municipal Timișoara. În cursul dejunului au rostit toasturi Înalt Prea Sfințitul Mitropolit Nicolae al Banatului, P. C. părinte dr. Ioan Petreună din partea Centrului eparhial, dr. Ernest Neumann din partea reprezentanților celorlalte culte religioase, dl dr. Alexandru Fodor din partea credincioșilor, dl dr. Gheorghe Oprea din partea membrilor mireni ai Adunării și Consiliului eparhial, P. C. părinte Ioan Pop din partea preoților și credincioșilor care, în 21 octombrie 1948, au înlăturat zidul despărțitor dintre frații de același neam și de aceeași lege. A vorbit de asemenea dl Corneliu Roșu, secretarul Comitetului Executiv al Consiliului popular municipal. Tuturor a răspuns Prea Sfințitul Episcop Vasile al Oradiei.

În cursul serii, cei doi ierarhi au participat la serviciul vecerniei. Și acum, la încheierea lui, Înalt Prea Sfințitul Mitropolit Nicolae al Banatului s-a adresat Arhiepiscopului Episcopiei Oradiei, mulțumindu-i pentru vizită și dăruindu-i icoana Sfințului Iosif cel Nou de la Partoș spre a se găsi totdeauna sub protecția patronului spiritual al credincioșilor bănățeni. Prea Sfințitul Episcop Vasile și-a exprimat bucuria de a se fi găsit printre ortodocșii români din Arhiepiscopia Timișoarei și Caransebeșului.

A doua zi dimineața cei doi ierarhi s-au îndreptat spre Caransebeș. Pe parcurs s-au oprit în parohia Găvojdia unde au fost primiți cu mult fast de credincioși având în frunte pe P. C. păr. Bujor Toma, prot. Lugoșului și P. C. păr. Petru Iana, parohul locului. După un scurt popas la biserică, a fost vizitată casa parohială în construcție.

O altă oprire s-a făcut în parohia Jena, unde P. C. părinte Iova Drăghina a arătat oaspeților biserică de curând pictată.

La Caransebeș a fost vizitat Seminarul teologic. Ierarhii eparhiilor care au elevi la această școală au trecut prin toate clasele, unde se desfășura programul didactic, și au cercetat imobilele anexe. În sala festivă a fost prezentat un program muzical. Au rostit cuvântări ocazionale Înalt Prea Sfințitul Mitropolit Nicolae, Prea Sfințitul Episcop Vasile și P. C. părinte director Dumitru Abrudan. După aceea oaspeții au luat masa împreună cu profesorii și elevii, cu invitați. Prea Sfințitul Episcop Vasile s-a întreținut la încheierea prânzului cu elevii aparținând eparhiei Oradiei împărțindu-le daruri.

Înainte de a părăsi Caransebeșul, înaltei oaspeți s-au dus la cimitir închinându-se la mormintele foștilor vlădici Ioan Popasu, Nicolae Popea și Filaret Musta, marile teolog Iuliu Olariu.

Astfel s-a încheiat vizita bogată în roade duhovnicești a Prea Sfințitului Episcop Vasile al Oradiei făcută Arhiepiscopiei Timișoarei și Caransebeșului.

Rep.

Este postul prilej de tristețe?

(Urmare din pag. 2)

ajutându-ne să ne vedem așa cum sîntem în realitate. El ne dă posibilitatea să ne simțim și să ne recunoaștem vinovăția noastră că l-am supărat pe Dumnezeu și trezește în noi dorul de pocăință și îndreptare. Chiar din acest motiv, Sfînta noastră Biserică, prin porunca a patra bisericească, obligă pe fiecare creștin să-și mărturisească păcatele în cele patru posturi ale anului, sau dacă nu poate, cel puțin o dată pe an, în postul Patruzecimii, de asemenea să se împărtășească cu Sfînta Taină a Euharistiei.

Așadar, dacă se poate vorbi de o tristețe a postului, aceasta rezultă numai din muștrarea conștiinței pentru păcatele făcute și recunoscute, din pocăința pe care o facem pentru aceste păcate, fără de care nici nu poate fi vorba de post adevărat, din omorîrea mîndriei diavolești care ne îndepărtează de pocăință, din părerea de rău pe care trebuie să o simțim în mod sincer, pentru că am supărat pe Dumnezeu prin păcatele noastre și astfel am întunecat lumina chipului său din noi. Dacă postul produce întristare, aceasta e întristarea pentru păcatele noastre, pe care abia acum avem un prilej mai nimerit să le vedem cît sînt de numeroase și de grele, întristare pe care penitentul trebuie să o simtă oricînd se pocăiește, fie că o face aceasta în post, fie în alt timp al anului.

Dar pe de altă parte, această întristare nu poate fi durabilă, deoarece ea însăși cuprinde un germen de bucurie, bine știind că întristarea pentru păcate aduce iertarea, iar iertarea aduce bucuria. Ea e asemenea întristării mironosițelor, care s-a prefăcut în bucurie, îndată ce au primit de la înger vestea învierii Domnului. Că postul n-are drept caracter întristarea, o știm din înșeși cuvintele Mîntuitorului, care ne oprește să ne arătăm tristețea noastră în decursul postului, prin ținută externă, așa cum făceau fariseii din vremea sa: „Iar voi cînd postiți, nu fiți triști, ca fățarnicii, că își smolesc fețele, ca să se arate oamenilor că postesc... Gi tu cînd postești, ungeți capul și spală-ți fața, ca să nu te arăți oamenilor că postești, ci Tatălui Tău...” (Matei 6, 16—18).

Nu puțini sînt Sfinții Părinți care ne îndeamnă să primim postul cu bucurie în casa sufletului nostru. Postitorii adevărați trebuie să aibă fața veselă, să fie pătrunși de însemnătatea și frumusețea postului, postul fiind pentru ei o adevărată sărbătoare, așadar prilej de bucurie duhovnicească, nu de tristețe.

Adevăratul creștin știe că postul, oricîte renunțări i-ar cere și oricît de greu i s-ar părea, dacă îl respectă cu credință, după aceea îl așteaptă nenumărate bucurii: el devine stăpîn peste poftele și pornirile sale pătimase, el biruiește ispitele, el se ridică pe scara virtuților, el aude în conștiința sa glasul lui Dumnezeu, care îl cheamă la o viață de bucurie duhovnicească, pe care n-o poate dobîndi nimeni, dacă nu se eliberează de lanțurile ispitelor, plăcerilor și păcatelor. Iată de ce, pentru un astfel de creștin postul nu mai este prilej de tristețe, ci prilej de bucurie. Iată de ce, el așteaptă postul nu cu teamă și neplăcere, ci cu dragoste și bucurie, văzînd în el un dar dumnezeiesc pentru propria sa înălțare spirituală și desăvîșire morală.

Un călător care a bătătorit zile de-a rîndul, drumuri grele și prăfuite, iar praful i-a pătruns nu numai în haine, ci și în pielea de pe tot trupul său, nu dorește altceva decît să ajungă cît mai repede într-un loc unde să poată face o baie curățitoare, care să-i redea bunăstarea trupeză, de care simte atîta nevoie. Asemenea și creștinul ce se simte împovărat de patimi, poftes, ispite și păcate, nu poate dori altceva mai bun, decît să se curățească cît mai repede de acestea. Pentru el însă, baia curățitoare este postul. De aceea, el trebuie să intre în post cu bucurie, iar dacă în decursul acestuia el va fi cuprins de întristare, aceasta nu va fi întristarea postului, ci a pocăinței, întristare care-i aduce viață și bucurie.

Pentru creștinul adevărat, renunțarea și jertfa benevolă cerute de post sînt primele trepte pe scara bucuriei duhovnicești. Aceasta a făcut pe un re-

numit credincios creștin să spună: „Postul este veselia și bucuria Duhului, triumful veșniciei asupra vremelniceii, biruința adevărului asupra minciunii, a iubirii împotriva urii, a luminii asupra întunericii. Postul este floarea neveștejită a vieții, cel mai mare cînt care se transformă în cele din urmă într-un nesfîrșit imn pascal”.

Iată de ce nouă creștinilor nu ne este îngăduit să vedem în post un prilej de tristețe, ci unul de bucurie, căci postul este o adevărată terapie morală, care-i deschide creștinului calea adevăratei vieți: viața în duh, viața în Hristos, viața plină de frumuseți și bucurii duhovnicești.

I. Zăgrea

„Orice om care muncește e nobil”

(Urmare din pag. 3)

mân L. Blaga (1895—1961), exprimată astfel: „O singură rugăciune am: Doamne, să nu mă lași niciodată să fiu mulțumit de mine însumi”. Este vorba, desigur, de neliniștea izvorîtă din conștiința nedesăvîșirii noastre, conștiința pe care trebuie s-o avem permanent, ceea ce arată și marele filozof german Imm. Kant (1724—1804): „Care sînt scopurile vieții, care în același timp să fie și datorii? Desăvîșirea noastră înșine și fericirea altora”, precum și scriitorul sovietic M. Gorki (1868—1936), care spune: „Sfîntă este nemulțumirea de sine a omului și dorința de a fi mai bun decît este”.

Înțelepciunea este una din trăsăturile de bază ale unui om adevărat, însușire care înseamnă mai mult decît știința de carte, cu care nu trebuie a se confunda, cum arată și N. Iorga: „A ști carte nu înseamnă a ști înțelepciune”. Ea ține mai mult de ținuta morală a omului, de activitatea sa luminoasă de zi cu zi, ceea ce rezultă și din spusel filozofului francez P. H. D'Holbach (1723—1789): „Adevărata înțelepciune a fost și va fi totdeauna incompatibilă cu viciul și cu desfrîul; preceptele sale nu pot fi niciodată în opoziție cu acelea ale moralei”.

O mare binefacere pentru noi este desigur și munca, activitatea noastră pozitivă de zi cu zi, care are un rol deosebit în împlinirea fapturii omenești. „Bucuria este copilul ocupației” — spune naturalistul englez J. L. Avebury (1834—1913), sau cum arată Al. Vlahuță (1858—1919): „Orice om care muncește e nobil. În muncă este sănătatea, cinstea, puterea și farmecul vieții”.

„Dacă mă bucur că învăț ceva nou, este ca să-l împărtășesc altora” — glăsuiește cunoscutul gîngitor Seneca (4 î.Hr.). Însușindu-ne reflecția, vom zice deci că este potrivit să ne străduim a ne însuși cît mai multe lucruri bune, pe care apoi să le împărtășim și celor din jurul nostru, lucrare în care un prețios ajutor ne dă și cartea pe care am semnalat-o și din care am desprins și gîndurile de mai sus.

Gh. P.

Frumoasă primăvară

Cu iarbă verde și cu flori,
Cu cîntec de priveghetori,
Cu hărnicețele albine
Frumoasa primăvară vine.

Cu denii și cu „priveghere”,
Cu „preamărita Inviere”,
Cu soare cald și veselie,
Cu zbor de fluturi pe cîmpie...

Cu rîndunici și ciocîrlii,
Cu joc și cîntec de copii,
Cu pușori și bobocei,
Cu mult doriții mielusei...

Bun sosit la noi în țară —
Minunată primăvară —
Cu bucurie te primim
Și Domnului îi mulțumim.

Nicolae Isac
cîntăreț bisericesc